

[Smørum.]

hed til boligbyggeri, så beskedne, at det ikke var muligt at få hospitalsbyggeriet i gang. Gudskelov har situationen forandret sig siden da, og når ministeren altså tør tage ansvar for at stille forslag om nu at bygge et stort hospital, kan hospitalet naturligvis lige så godt opføres i Nordjylland som på Sjælland.

Spørgsmålet om, hvad man skal tage først, hospitalsbyggeri eller plejehjemsbyggeri, tror jeg ligesom ministeren det er bedst vi forhandler os tilrette om i det udvalg, der nu vil blive nedsat.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Når denne sag om bygning af et sindssygehospital i Glostrup nu kommer til behandling her i rigsdagen sammen med forslag om at bygge to plejehjem, skyldes det den omstændighed, at Københavns amtsråd har besluttet sig til at opføre et centralsygehus og nu må have besked om, hvorvidt staten vil være med i de fælles anlæg, som kan tilvejebringes med god økonomi ved et så omfattende byggeri, som der her er tale om, varmeanlæg, vaskeri-anlæg og meget andet. Der er ikke dermed taget nogen beslutning om, at dette sindssygehospital skal bygges samtidig med eller i trit med Københavns amts sygehus. Om vi kan nå at komme til at bygge på samme tid som Københavns amt, ved vi ikke noget om.

Jeg synes iøvrigt, man tager lidt for stift på det hele. Når man hævder, at køreplanen for sindssygehospitalen i Brønderslev skal være den samme som køreplanen for sindssygehospitalen i Glostrup, kan man jo i og for sig risikere, at man kommer til at vente med sindssygehospitalen i Brønderslev længere, end man bryder sig om. Når vi i udvalget kommer til at tale om disse ting, må vi som besindige og fornuftige mennesker forstå, at arbejder for 70 mill. kr. kan vi ikke sætte i værk på een gang. Vi må altså vælge, hvad vi ønsker at sætte i gang. Jeg forstår på det hele, at i så henseende trænger vi til en sagkyndig oplysning med hensyn til de øvrige planer vedrørende modernisering af vort sindssygevæsen, om vi skal bygge plejehjem eller vi skal bygge hospitaler. Jeg for mit vedkommende har intet ønske om, at Nordjylland skal undvære sit sindssygehospital, medens Københavns amt får et sådant.

Niels Kr. Nielsen: Når det er den højtærede indenrigs- og boligministers opfattelse, at der ikke skal tales grundskyld i forbindelse med det foreliggende lovforslag, forstår jeg det så udmærket. Jeg forstår det, fordi jeg selv netop har frabedt mig en statslånslov i forbindelse med det foreliggende lovforslag, og jeg gør det med samme ret, som den højtærede minister frabeder sig grundskyld.

Jeg frabeder mig en sådan statslånslov, og jeg gør det, fordi vi har en tilbøjelighed til i altfor stor udstrækning at vælte byrderne over på fremtidige slægter, som om vi lever i den tro, at de ikke selv får større byrder, og dog skal det nok vise sig, at de får større opgaver end dem, vi står overfor i dag. Det er udfra disse betragtninger, jeg er modstander af en statslånslov i forbindelse med det foreliggende lovforslag.

Inger Merete Nordentoft: Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at jeg meget vel ved, at såvel læger som sygeplejersker og det øvrige personale på sindssygehospitalerne gør, hvad de kan for patienterne, ofte mere end de egentlig kan, men jeg ved også, at selve det, at man ikke kan gennemføre den behandling, som man har fundet frem til som effektiv overfor de sindslidende, er nok til at gøre de pårørende utrygge. De nye behandlingsmetoder, man har fundet frem til overfor de sindslidende, svarer til hele antiseptikken, og det, at de sindslidende i dag må opholde sig under sådanne forhold, som de må på nogle af vore hospitaler, svarer til, om man i dag ville operere patienter i en operationsstue fra 1900. Det er sammenligningsgrundlaget, og det er årsagen til, at de pårørende føler sig utrygge. Jeg føler mig også utryg.

Ved debatten i 1947 var der en meget positiv indstilling hos ordførerne, altså partierne, overfor forslaget om at udbygge vort sindssygevæsen. I dag har der været den samme positive indstilling, men jeg er da blevet klar over, at hverken folketinget eller befolkningen har nogen som helst garanti for, at den forbedring, der her er tale om, kommer, hverken i den nuværende eller i den kommende indenrigsministers ministertid; det er, såvidt jeg kan se, noget, der svæver ude i en uvis fremtid. Foreløbig er der gået halvsvvende år, siden loven af 1947 blev vedtaget.

Må jeg iøvrigt give den højtærede inden-